

**Isa, ma olen pattu teinud taeva vastu
ja sinu ees!“ Lk 15:18**

Sõnad leiduvad Jeesuse tähendamissõnast kadunud pojast. Poeg tunnistab oma halvad teod oma isale. Poeg oli jõudnud selle otsuse juurde alles pika ja raske kogemuse kaudu. Ta oli enneaegu pillanud ära oma pärandi, elades ohjeldamatult, millepärast ta oligi sattunud raskesse puudusesse.

Tähendamissõna kadunud pojast on kirjeldus kõigi inimeste vaimsest seisundist Aadama pattulangemisest peale ja nende loomupoolsest suhtumisest Jumalasse. Mitte ükski meist ei taha oma Loojale vabatahtlikult tunnistada kui kaugele on sõnakuulmatuses ja pattu tehes Loojast eemaldunud.

Aga meie sõnakuulmatus viib meid ummikusse. Ilma hea vahekorra oma Jumalaga ei saa me hing rahu. Sest meid on loodud, mitte üksnes maise elu, vaid ka igaviku jaoks. Seepärast peab meil olema hea kontakt oma Loojaga, et teada ja järgida tema tahtmist. Vastasel korral sattume vaimsesse juuretusse.

Patustajaks sündinuna on inimene Jumala suhtes negatiivselt häälestatud. Ta ei taha muuta oma vale suhtumist Jumalasse, vaid püüab seda unustada ja isegi kaitsta. Juhtub aga, et Jumal oma armastuse tõttu peatab meid ja avab meie silmad meie patule. Siis sattume nii raskesse ängistusse, et me iga hinnaga peame võitma oma uhkust ning Jumalale tunnistama oma truudusetust.

Taoline hirmuga ärkamine nägema oma seisundit on siiski hea asi. Kuna see on Jumala tekita tud, järgneb sellele hea lõpp. Fl. 1:6.

Küll me ärkamise järel esiteks ikka teeme nii nagu kadunud poeg, üritame oma vagaduse ja heade tegudega teenida Jumala soosingut. Ja Isa lubab meil seda teha, kuni leiame selle töö mõttetust.

Alles siis oleme võimelised vastu võtma Jumala abi ja nägema tema armastust. Ta tuleb meie juurde oma evangeeliumi kaudu keset meie asjatut üritamist Teda lepitada. Ta pakub meile tasuta armu: „Tulge minu juurde kõik, kes olete vaevatud ja koormatud, ja mina annan teile hingamise!“ Mt 11:28.